

РЕШЕНИЕ

№ 2613

гр. София, 19.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 31.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **11312** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба на [фирма] с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 2, представлявано от Б. М. А. - Управител, срещу Националната агенция за приходите /НАП/, с която на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е предявен иск за имуществени вреди в размер на 1 047,42 лв. (хиляда четиридесет и седем лева и 42 стотинки), за периода от 24.10.2019 г. до 12.03.2020 г., представляващи пропуснати ползи от отменен с Решение № 711 от 29.04.2020 г., издадено от Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С., при Централно управление на НАП, като незаконосъобразен административен акт - Ревизионен акт № Р-22221419001821-091- 001/31 12.2019 г.. ведно със законната лихва, върху претендираната главница, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане.

В исковата молба се твърди, че във връзка с образувано срещу ищеца ревизионно производство с постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№С 190022- 023-0003132/24.10.2019г. на [фирма] е наложена предварителна обезпечителна мярка- заповед върху налични постъпващи суми по банкови сметки по депозити, вложени вещи и трезори, включително и съдържанието на касетите , както и суми предоставени за доверително управление, находящи се в Р. България ЕАД, ВИС

RZBBBGSF за сумата от 26 740.46лв. и в Обединена българска банка BIC UBBSBGSF за сумата от 26 740.46 лв. Заявява се, че претендираните вреди се отнасят за запориране на суми по банкова сметка в Р. ЕАД, поради това , че дружеството там претърпява имуществени вреди.

Ищецът твърди, че Ревизията е приключила с Ревизионен акт №Р-22221419001821-091- 001/31.12.2019г, с който на [фирма], са установени задължения за ДДС, като, е отказано право на данъчен кредит, в размер на 125 800.35 лева. По жалба на длъжника, РА е отменен и изменен като на същия е признато правото на данъчен кредит в общ размер на 125 592.35 лева.

Ищецът твърди още, че с наложения запор е бил лишен от оборотни средства, в резултат на което е претърпял пропусната полза,равняваща се на законната лихва за забава, пряко настъпила вследствие на ревизионното производство.

Ето защо моли, ответникът да му заплати исковата сума, равняваща се на законната лихва върху запорираната сума, ведно с лихвата за забава върху присъденото обезщетение. Моли за присъждане на сторените по делото разноси.

Ответникът Националната агенция по приходите оспорва иска. Твърди, че не са налице кумулативните изисквания на закона за неговата основателност. Подробни съображения развива в писмен отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП не изразява становище за основателността на иска.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема следното от фактическа и правна страна:

Не се спори за следните факти:

Със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221419001821-020- 001/25.03.2019г., изменяна, със Заповеди Р-22221419001821-020- 002/19.04.2019г., Р-22221419001821-020-003/28.06.2019г., Р-22221419001821- 020-004/07.08.2019г., е възложено, извършването, на ревизия на [фирма], за установяване, на задължения по Закон за данък върху добавената стойност (ЗДДС), за данъчен период: 01.01.2019г. до 31.03.2019г.

В резултат, на започналото ревизионно производство, са предприети, редица процесуални действия, от приходната администрация, като, до публичен изпълнител Е. А., на длъжност, главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., е отправено искане, за предварително обезпечаване, на задължения, в предполагаем размер, и са посочени мотиви (макар и необосновани, които, не са предмет на настоящото исково производство), за налагане на Предварителни обезпечителни мерки (ПОМ).

С Постановление, за налагане на предварителни обезпечителни мерки, изх.№ С190022 -023 – 0003132 / 24.10.2019г., Е. А., на длъжност, главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. (по искане на Д. П. Д., на длъжност, Главен инспектор по приходите, във

вр. с горепосочената ревизия), в наложил на [фирма], предварителна обезпечителна мярка - запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи и трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в [фирма], ВИС RZBBBGSF, за сумата от 26 740.46 лв.

Ревизията е приключила с издаването на Ревизионен акт №Р-22221419001821-091-001/31.12.2019г, на органи по приходите при ТД на НАП - [населено място]. Със същия на [фирма] са установени задължения, за ДДС, за данъчни периоди: от 01.01.2019г. до 31.03.2019г., като, е отказано право на данъчен кредит, в размер на 125 800.35 лева.

С Решение №711/29.04.2020г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при ЦУ на НАП С., Ревизионен акт №Р-22221419001821-091-001/31.12.2019г. е отменен за данъчен период м.03.2019г. и е изменен за данъчни периоди: м.01.2019г. и м.02.2019г. като е определен данък за възстановяване в резултат на признато право на данъчен кредит в общ размер на 125 592.35 лева.

Видно от Постановление изх.№С20000-024- 00009219/10.03.2020г. по регистъра на ТД на НАП. наложените с Постановление, изх.№ С190022 -023- 0003132/24.10.2019г обезпечителни мерки са отменени.

Предвид така изложената фактическа обстановка, съдът намира следното.

Ищецът „МАКРО ТРАНС БГ“ ДООД претендира, заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, вследствие на отмяна на предварителни обезпечителни мерки, наложени с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. №С190022-023-0003132/24.10.2019г., с което е наложен запор, върху налични и постъпващи суми по байкови сметки, находящи, се в [фирма], в размер на 26740.46 лв. Твърди, че мерките са незаконосъобразно наложени, като обосновава това си твърдение с отменения като незаконосъобразен ревизионен акт.

Съдът не споделя това становище. Счита, че ревизионното и обезпечителното производства, макар и във връзка, протичат по различен процесуален ред, с участието на различни органи и с издаването на различни индивидуални административни актове — ревизионен акт и постановление. Налагането на предварителни обезпечителни мерки представлява самостоятелно производство, което се извършва по време на висящо ревизионно такова. При предприемането на действия по предварително обезпечение, публичният изпълнител действа самостоятелно. В тази връзка, съдът споделя напълно доводите на ответника, че с ревизионен акт не би могло да се наложи твърдяната обезпечителна мярка.

В хода на съдебното производство не се установи Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. №С 190022-023-0003132/24.10.2019г. да оспорвано и отменено по административен или съдебен ред.

Вярно е, че наложените с посоченото по-горе постановление обезпечителни мерки са отменени от публичния изпълнител. Това обаче е сторено служебно, поради отпадане на обезпечителната нужда, а не поради незаконосъобразност на административния акт, установена от по-горестоящ административен орган или от съда по реда на обжалването.

В тази връзка, съдът споделя напълно доводите на ответника, че отмяната на Ревизионен акт (РА) №Р- 22221419001821 -091 -001 /31.12.2019г. не прави ПНПОМ с изх. № С 190022 -023- 0003132 / 24.10.2019г. незаконосъобразен административен акт. Както бе посочено по-горе, неговата евентуална незаконосъобразност следва да се установи в отделно , самостоятелно производство и не следва автоматично от не/законосъобразността на ревизионния акт.

Ето защо, съдът приема, че Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. №С 190022-023-0003132/24.10.2019г няма обективното качество на незаконосъобразен акт, вследствие на който да настъпят вреди.

Колкото до ревизионния акт, от чиято незаконосъобразност, наред с тази на постановлението за налагане на ПОМ, се претендира настъпване на имуществени вреди, съдът намира следното:

Действително, в хода на настоящото производство се установи по безспорен начин, че Ревизионен акт (РА) №Р- 22221419001821 -091 -001 /31.12.2019г. е частично отменен и изменен с Решение №711/29.04.2020г., Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при ЦУ на НАП С. , като на ищеца е признато право на възстановяване на данъчен кредит.

Както бе посочено обаче по-горе, запорът на банковата сметка на ищеца е наложен с друг административен акт, по отношение на който не е установена незаконосъобразност.

Отделно от това, съдът намира, че не е налице пряка причинна връзка между посочените РА и твърдяната вреда.

Това е така, тъй като както бе посочено, обезпечителните мерки се налагат с постановление на публичния изпълнител, по отделен процесуален ред, а не с ревизионен акт.

Що се касае до твърдението за претърпяна вреда-пропусната полза, тъй като ищецът е бил лишен от възможността да ползва средствата по запорираната банкова сметка, съдът намира, че задържането на паричните суми по банковата сметка на задълженото лице в банката и забраната запорираната сума да бъде изтеглена в брой или да бъде наредена по друга сметка, не води до спиране на тяхното олихвяване като наличност по банковата сметка. Не се установи и по време на действието на обезпечителните мерки да е била налице нужда от извършване на неотложни плащания, което да е възпрепятствано.

Ето защо, съдът намира, че не е налице причинена вреда на ищеца.

В хода на съдебното производство не се ангажираха доказателства/а подобно обстоятелство не се и твърди/, че след отмяната на наложените обезпечителни мерки, сумата по запорираната сметка е задържана неоснователно. Друг е въпросът, че ако такова действие бе доказано, то реално претърпяната от ищеца вреда би представлявала разликата между законната лихва за периода забавено плащане и начислената за същия период договорна лихва по запорираната сметка.

Доколкото отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ не се презумира по силата на закона, то в тежест на ищеца е да установи по безспорен начин наличието на кумулативно изискуемите предпоставки за ангажиране на същата. Липсата на който и да е от елементите от правопораждащия фактически състав за възникване правото на обезщетение за претърпени вреди, възпрепятства възможността да се реализира отговорността на държавата на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

С оглед на изложеното, съдът намира, че в хода на съдебното дирене не се установи ищецът да претърпял вреда –пропусната полза , която да се намира в пряка причинна връзка с отменен като незаконосъобразен акт на орган по приходите.

Ето защо, предявеният иск се явява изцяло неоснователен и недоказан и като такъв следва да се отхвърли.

Предвид акцесорния характер на претенцията за заплащане на законна лихва върху претендираното обезщетение и становището за неоснователност на главния иск, съдът намира същата за неоснователна.

С оглед изхода на правния спор, в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, във вр. с чл. 37 от ЗПП и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното Административен съд- София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от [фирма] с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 2, представлявано от Б. М. А. - Управител, срещу Националната агенция за приходите /НАП/, иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 1 047,42 лв. (хиляда четиридесет и седем лева и 42 стотинки), за периода от 24.10.2019 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК:[ЕИК] да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните, с касационна жалба пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: